

JUHÁSZ FERENC

Kék nefelejcs

*Amikor a sírt már behantolták,
s rajta fakereszt, fenyőág-kerekek, rózsakoszorúk:
körüállták, mint a vén temetői nyárfák
az öreg munkások, köd-szép szerelmek, a vén fiúk.*

*A szobafestő, az asztalos, a pék, a villanyszerelő,
a volt-napszámos, az egy-veséjű, a tüdőbajos,
a szívbeteg pészmékeres, fehérén, mint a sápadt idő
a Csokonai-verstőredékben, s bennük a gyász fekete-habos.*

*És énekelni kezdték Katus nótáját, a mosónő-asszonyét:
„Kék nefelejcs, kék nefelejcs virágzik a, virágzik a tó partján.”
És hangjuk, mint a fa-fűrészelés, mintha elefánt szoptatja kicsinyét,
mint a cintányér rézvillám-csattogás, jégbefagyott hal-tátogás a tél ajkán.*

*Rezeg, reszket, sípol, őszi tücsköt utánoz, nyög, mint diófáról a dióverés,
vékonyan hörög, szárazon zörög, mint a mákgubóban az érett mákszem,
eresen zsíros, mint a hurkatöltés, ferdén kopog, mint a koporsószög-beütés,
lila gömbrózsa, mint a tengermélyi rák szeme, fáj, mint az asszony szülése vérben.*

*Vérben, bélsárban, tág hüvely-sírásban, az ölelés bére kínban.
És nem várta se ég, se föld, se élő, se halott, hogy ráncába könnyet ejts.
És ők énekeltek, pedig tudták, hogy nem hallja a halott a sírban,
mint, a Világ-Szív körül szűk angyalkoszorú: „Kék nefelejcs, kék nefelejcs.”*

*És a fényvastag fekete felhőkből vér csöpögött, mintha kakas nyakát elvágják,
vinnyogva folyt, vörös szitaként szállt alá az izzó selyemláz-tavasza.
S ott állt a piros zuhogásban a ráncos, gyúrt dalárda-koszorú! Álltak az árvák,
mert hó lett a vérből, mire fejükig ért. Ott álltak fehér kazlakká havazva.*